

Tekenen in de Tijd 149

29 mei-4 juni 2022

Zondag 29 mei ontving Hermen van Dorp, coördinator van het Huis van Dominicus, het vormsel. Zo werd hij opgenomen in de Rooms-Katholieke Kerk. Erik Borgman staat erbij stil en wenst Hermen toe dat hij op zijn tijd gedragen wordt zoals hij probeert anderen te dragen.

Het leek een beetje een vervroegd Pinksteren, deze zondag in het Huis van Dominicus. Onze coördinator Hermen van Dorp kreeg door pastoor Hans Boogers het sacrament van het vormsel toegediend. Hij werd daarmee niet alleen officieel opgenomen in de Rooms-Katholieke Kerk, maar gezalfd met het chrisma, teken van de aanwezigheid van de Heilige Geest. Hermens vormsel bracht een veelkleurig gezelschap in de kerk: familie en vrienden, collega's uit verschillende perioden van zijn werkzame leven, mensen uit het AsielzoekersCentrum en bezoekers van de Huiskamer van Dominicus waar bewoners uit Oog in Al en nieuwkomers elkaar gezelschap houden en ondersteunen. En natuurlijk degenen die op verschillende manieren het Huis van Dominicus dragen en bevolken. Een bont gezelschap van uiteenlopende herkomst. Achteraf was er koffie met taart, er waren hapjes en een drankje en de ontmoetingsruimte achterin de kerk was eigenlijk te krap voor de omvang van het gezelschap.

Ik mocht in de viering de overweging houden. De tekst ervan is [hier](#) te lezen. Ik heb vooral geprobeerd te verwoorden dat Hermens toetreden laat zien dat de kerk een thuis kan zijn voor wie kijkt met de blik van de hoop. Het is gemakkelijk om tal van zwakheden en gebreken op te sommen die haar aankleven. Dat kunnen evenzoveel redenen zijn om op afstand van haar te blijven. Je kunt ze echter ook zien als tekenen dat God zich niet door zwakheid en gebrek laat afschrikken. Dat kan troosten. Zo ongeveer zoals je het belachelijk kunt vinden dat Jezus Christus als Zoon van God zijn thuis had in het onooglijke Nazaret, maar je er ook door bemoedigd kan voelen. Dan zal Hij waarschijnlijk ook niet terugschrikken voor een onopvallend huis in een onopvallende straat in zomaar een wijk van een stad in een land dat niet bepaald een wereldmacht is. Hoop leeft lokaal en wordt lokaal gevoed, en waar dat gebeurt, daar waait de Geest van God.

Daarom is het belangrijk dat er een lokale kerk is, dichtbij en bereikbaar, zoals God dichtbij en bereikbaar is. Aan zo'n kerk proberen wij met het Huis van Dominicus te bouwen. Hermen liet deze zondag merken dat hij dit herkent en van harte mee wil bouwen.

Toch hoop ik uiteindelijk vooral dat Hermen een thuis zal vinden in de kerk die nu ook officieel de zijne is. Irene Vriens, tot mei vorig jaar directeur-bestuurder van Woonzorgcentrum De Koperhorst in Amersfoort en onder meer voorzitter van Actioma, de stichting voor katholiek maatschappelijk activeringswerk waarvoor Hermen van Dorp ook werkt, getuigde er in haar toespraak zondag voor Hermen van hoe wezenlijk voor haar de ervaring is dat waar je ook maar ter wereld een katholieke kerk binnengaat, je je thuis weet. Dat geldt voor mijzelf ook. De kerk maakt dat ik zusters en broeders heb in vrijwel alle landen en hun levens en het mijne verbonden zijn. Ondanks alle verschillen die misschien wel maken dat we geen woord met elkaar kunnen wisselen, zijn we verenigd in de gebaren die wij maken, de teksten die wij bidden en in het feit dat wij onszelf en onze wereld geliefd weten door God en dat willen vieren.

In een getuigenis tijdens de vormselviering vertelde Hermen dat hij tijdens een bezoek aan Rome tussen de pelgrims op het Sint-Pietersplein gevoeld had hoezeer hij inmiddels met de katholieke kerk verbonden was geraakt. Vooral de combinatie van inzet voor en toewijding aan mensen die daar wat extra van nodig hadden en de opgewekte ontspannenheid in de onderlinge omgang hadden hem in uiteenlopende katholieke activiteiten en projecten steeds weer geraakt. Wie Hermen kent, die zal getuigen dat de vonk klaarblijkelijk is overgeslagen. Ook Hermen combineert toewijding met vrolijkheid, realisme met hoop. Daarom krijgt hij mensen in beweging en voelen zij zich door hem uitgenodigd om te komen of iets bij te dragen.

Hermen citeerde zondag uit een gebed dat wordt toegeschreven aan Franciscus van Assisi, dat hem erg geraakt had. Vooral het fragment:

Heer, help mij
niet zozeer om zelf gelukkig te zijn als om anderen gelukkig te maken,
niet zozeer om zelf begrepen te worden als om anderen te begrijpen,
niet zozeer om zelf getroost te worden als om anderen te troosten,
niet zozeer om bemind te worden als om te beminnen.

Dat valt alleen vol te houden als er anderen zijn die jou gelukkig willen maken, willen begrijpen, troosten en beminnen. Het gebed besluit met:

want als ik geef, zal mij gegeven worden,
als ik vergeef, zal mij vergeven worden,
als ik sterf, zal ik voor eeuwig leven.

Het is de roeping van de kerk hiervan alvast iets zichtbaar te maken en de gevers te geven, de vergevers te vergeven en de stervenden tot nieuw leven te brengen. Dat Hermen zich er niet alleen op mag toeleggen te zorgen dat dit gebeurt, maar dat dit hem, dat dit ons allen op zijn tijd ook ten deel mag vallen.

Erik Borgman, lekendominicaan
voorzitter van de programmaraad van het Huis van Dominicus